

Misijas ziņas

2023. gada 3.ceturksnis

Saturs

Īsts brīnums / 1.jūlijs
Suņa izglābtais / 8.jūlijs
Tiešsaistes misionārs / 15.jūlijs
Stūrgalvīgais semināra students / 22.jūlijs
Jauns paņēmieni, kā atrast sievu / 29.jūlijs
Skola Bertai / 5.augusts
Sabata ievērošanas problēma Polijā / 12.augusts
Athrīvot cietumniekus / 19.augusts
Pārbaudīts tēvs, pārbaudīts Dievs / 26.augusts
No narkotiku dīlera ... / 2.septembris
... līdz adventistu draudzes vadītājam / 9.septembris
Izejas nav ... / 15.septembris
Ticība pretēji visām izredzēm / 22.septembris
Ārpus pārdabiskā / 30.septembris, Trīspadsmitais sabats

* * *

Dārgie sabatskolu vadītāji!

Šajā ceturksnī mēs pievērsīsimies Transeiropas divīzijai, kura vada Septītās dienas adventistu draudzes darbu 22 valstīs: Albānijā, Bosnijā un Hercegovinā, Horvātijā, Kiprā, Dānijā, Igaunijā, Somijā, Grieķijā, Ungārijā, Islandē, Īrijā, Latvijā, Lietuvā, Maķedonijā, Melnkalnē, Nīderlandē, Novēģijā, Polijā, Serbijā, Slovēnijā, Zviedrijā un Apvienotajā Karalistē.

Reģionā dzīvo 207 miljoni iedzīvotāju, tajā skaitā 88 273 adventisti. Tātad adventistu īpatsvars šeit ir viens uz katriem 2346 iedzīvotājiem.

Šī ceturksņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi palīdzēs īstenot misijas darba projektus Latvijā un Melnkalnē. Latvijā saziedotie līdzekļi palīdzēs uzcelt ietekmes centru valsts galvaspilsētā Rīgā, kurš paplašinās Septītās dienas adventistu draudzes iespējas aizsniegt bērnus un ģimenes. Centrā notiks „Ceļa meklētāju” un bērnudārza vecuma bērnu nodarbības, valodu kursi, kā arī dienas nometnes skolēnu vasaras brīvlaikos. Ģimenēm būs iespēja piedalīties veselības kluba un sporta aktivitātēs. Vietējā sabiedrība varēs saņemt masāžas, zobārstniecības, frizētavas un veļas mazgātavas pakalpojumus.

Melnkalnē ziedojumi dos iespēju izveidot jauniešu nometni Adrijas jūras kūrortpilsētā Zelenikā. Tā atradīsies vietā, kur pašlaik atrodas 90 gadus veca ēka, kurā ilgu laiku savas nodarbības bija rīkojuši „Ceļa meklētāji.” Tagad tur būs bērnu izglītības, garīgās attīstības un misijas centrs.

Īpašas iespējas

Ja vēlaties, lai jūsu sabatskolas nodarbības kļūtu saistošākas, mēs piedāvājam fotogrāfijas un citus materiālus, kuri atrodami pie katra no misijas stāstiem. Papildus informācija atrodama katra stāsta sānjoslā. Lai sameklētu tūristu saitu fotogrāfijas, apmeklējiet bezmaksas fotobankas, piemēram, *pixabay.com* vai *unsplash.com*. Laikā, kad lasīsit misijas stāstu, uz ekrāna varēsiet demonstrēt šos attēlus. Varat arī tos izdrukāt un ar tiem izdekorēt sabatskolas telpu vai dievnama ziņojumu dēli.

Bez tam jūs varat lejupielādēt PDF formāta failus no Transeiropas divīzijas, kur atrodami dažādi fakti un aktivitāšu atspoguļojumi. Tie meklējami *bit.ly/TED-2023*. Sekojiet mums arī *Feisbukā* - *facebook.com/missionquarterlies*.

Jauniešu un pieaugušo misijas ziņu žurnāla PDF versiju varat lejupielādēt *bit.ly/adultmission*. Misijas darba videomateriāli ir pieejami *bit.ly/missionspotlight*.

Ja esat atraduši īpaši efektīvus paņēmienus misijas ziņu līdzdalīšanā, lūdzu atrakstiet man uz adresi *mcchesney@gc.adventist.org*.

Paldies jums par to, ka mudināt savus draudzes locekļus koncentrēties misijas darbam!

Redaktors *Andrew McChesney*

Iespējas

Šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi Transeiropas divīzijai palīdzēs īstenot 2 projektus:

- Ietekmes centru Rīgā, Latvijā
- Jauniešu nometni Zelenikā, Montenegro

Īsts brīnums

1.jūlijs
Milanka

Melnkalne

Pirmajos sešos grūtniecības mēnešos māte medicīniskās pārbaudes apmeklēja regulāri. Ārsts nekā ārkārtēja nemanīja. Tomēr mazajam Voijam mātes vēderā bija izveidojies mugurkaula defekts, kurš latīniski saucās *bifida*, „šķeltais mugurkauls”. Daļa viņa muguras smadzeņu bija izspiedušās ārpusē un veidoja lielu pūslī.

Mātes vēders kļuva aizvien lielāks, un viņa pēc palīdzības devās pie cita ārsta. Šis ārsts sacīja, ka uz bērna muguras esošais pūslis ir sasniedzis 15 cm diametru. Māte tika hospitalizēta. Ārsts strupī noteica, ka bērna izredzes izdzīvot ir mazas. Viņš uzskatīja, ka bērns nomirs, vai arī kļūs invalīds un ieteica pārtraukt grūtniecību.

Nākošajā dienā, piektdienā, ārsts veica ultrasonogrāfijas izmeklējumu un atklāja, ka bērns nespēj pakustināt kājiņas. Viņš secināja, ka bērna kājas bija atmirušas.

Nākošā diena bija sabats, atpūtas diena, taču ne mātei. Viņa raudāja visu dienu. Tajā naktī viņa jutās ļoti nogurusi un pirmo reizi trīs dienu laikā iemiga.

Svētdien māte pamodās un sāka domāt, vai viss piedzīvotais nebija tikai ļauns sapnis. Viņa raudāja un uzsāka sarunu ar Dievu.

„Dievs, Tu esi liels un varens Dievs,” viņa sacīja. „Tu vari paveikt visu. Tu manam Vojam devi dzīvību. Tu redzi visu, kas notiek. Ja Tu nolemsi man viņu atņemt, man to nenāksies viegli pārdzīvot. Taču, ja tāda būs Tava griba, es ar to samierināšos. Taču, ja Tu man viņu atstāsi, lūdzu, atstāj viņu veselu. Lai ko arī Tu izlemsi, es to pieņemšu. Esi mums klāt un neļauj nekam notikt bez Tavas atļaujas. To lūdzu Jēzus vārdā. Āmen.”

Pēc lūgšanas mātes sirdi pildīja miers. Viņa jutās bezspēcīga un vienīgā viņas cerība bija Dievs. Māte ticēja, ka Dievs izvēlēšies labāko risinājumu. Tomēr gaidīšana bija ļoti grūta.

Pirmo cerības staru Dievs sūtīja jau svētdienas pēcpusdienā. Ārsts pamanīja, ka bērna urīnpūslis bija pilns. Tas liecināja, ka bērna organisms darbojas. Parasti bērniem, kuriem bija bojāti mugurkauli, urīnpūšļi bija tukši.

Pēc 10 dienām māte slimnīcu atstāja. Viņa jutās tā, it kā ārsts būtu sacījis: „Atlaid viņu. Lai notiek Dieva prāts.”

Pēc neilga laika māte atkal atgriezās slimnīcā. Ārsts vēlējās noskaidrot, vai Voja kājas kustas. Kad māte un tēvs devās uz pārbaudi un gaidīja rezultātus, viņi lūdza Dievu.

Laikā, kad ārsts veica ultrasonogrāfiju, Vojas kājas palika nekustīgas. Pagāja piecas minūtes. Desmit minūtes. Piecpadsmit. Bērna kājas joprojām bija nekustīgas, tomēr māte un tēvs turpināja lūgt.

„Dievs, lūdzu, parādi mums Savu spēku vēlreiz,” māte lūdza. „Nomierini mūs. Liec mazulim kustināt kājiņas.”

Pēc 20 minūtēm bērniņš sāka kustināt gan labo, gan kreiso kāju. Vecāki ļoti priecājās un devās mājās gaidīt 20. martu, gaidāmo dzemdību dienu.

Ārsts brīdināja, ka bērns var piedzimt nedzīvs. Taču māte savā sirdī jau zināja, ka Dievs ir nolēmis dot Vojam dzīvību. Mēnesi pirms dzemdībām viņa pastāvīgi lūdza Dievu.

Tieši pirms bērna nākšanas pasaulē māte lūdza: „Dārgais Dievs! Pēc dažām minūtēm es uzzināšu, ko Tu esi izlēmis par Voju, vai viņš dzīvos vai mirs. Es vēlreiz lūdzu Tevi, dod viņam dzīvību. Taču lai Tavs prāts notiek, ne mans. Par visu pateicos Jēzus vārdā. Āmen.”

Atrisinājums nāca ātri. Dievs mātei deva spēku. Drīz viņa izdzirdēja Voja raudāšanu un laimīgi smaidīja.

Zēnam dzīve nebija viegla. Lielāko savas bērnības daļu viņš pavadīja pie ārstiem un fizioterapijas kabinetos. Tomēr ārsti saka, ka viņš ir īsts brīnums. Mazais zēns, kuram, viņuprāt, nebija nekādas izredzes, tagad ir garš, spēcīgs pusaudzis, kuram patīk skriet un lēkāt.

„Dievs mūsu Vojam darīja brīnumu,” sacīja Vojas māte, kuras vārds ir Milanka. „Voja bez problēmām brauc ar velosipēdu un spēlē futbolu. Paldies Dievam par visu, ko Viņš ir darījis manas ģimenes un manis labā.”

Patreiz Voja mācās Septītās dienas adventistu vidusskolā Novi Sadā, Serbijā. Šī skola tika atvērta ar 1997. gada 3.ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumu palīdzību. Ziedojumi, kurus ļaudis bija pienesuši pirms vairāk nekā 25 gadiem, tagad palīdz Vojam iegūt adventistu izglītību.

Voja ģimene ir pateicīga arī par šī ceturkšņa Trīspadmitā sabata ziedojumiem, kuri tiks novirzīti jaunas „Ceļu meklētāju” nometnes izveidei viņu dzimtenē Melnkalnē, kur Voja mazā māsa un citi bērni varēs iepazīt brīnišķīgo Dievu, kurš atbild uz lūgšanām. Paldies jums, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Misijas ziņas

- Balkānu pussalā Septītās dienas adventistu vēstis tika iesāktas sludināt 1880. gadā, kad A.Zēfrīds kā Britu un ārzemju Bībeles biedrības pārstāvis devās uz Skopli Maķedonijā
- Petars Todors bija pirmais Septītās dienas adventistu kalpotājs, kurš dzimis Dienvidslāvijā un ir darbojies savā valstī. Viņš ar savu sievu tika kristīti Aradā, Rumānijā, 1900. gadā. Pēc trīs gadiem konferencē Klužā, Rumānijā, viņš tika ievēlēts par Bībeles darbinieku un nākamajā gadā viņu nosūtīja uz Serbiju kā mācītāju.

Suņa izglābtais

8.jūlijs

Sekule

Melnkalne

Vecais vīrs nikni palūkojās uz 21 gadu veco Sekuli, Septītās dienas adventistu, kurš bija ieradies viņa dzīvoklī Melnkalnes galvaspilsētā Podgoricā, lai pasniegtu viņa dēlam Bībeles stundu. Sirmgalvja 16 gadus vecais dēls nebija mājās un Bībeles mācību stundas materiālu saņemt nevarēja.

„Tas ir mans vienpiedzimušais dēls,” tēvs sacīja Sekule. „Manā dzīvē bez viņa nav neviena cita. Viņu es esmu gaidījis visu mūžu. Nu, bet tagad es vēlos kaut ko par tevi uzzināt. Vai tu nāc no sektas?”

Sekule vēlējās paskaidrot, ka viņš nav sektants, bet gan Septītās dienas adventists. Tomēr viņš nobijās. Viņš sacīja: „Mēs neesam sekta. Mēs esam kristieši, kuri tic Jēzum Kristus un Svētajam Garam, un mēs tikai vēlējāmies jūsu dēlam izskaidrot Bībeles pamatpatiesības. Jūsu dēlam mēs nemācīsim neko sliktu.”

„Es nevēlos, lai viņš pievienotos sektai,” tēvs sacīja.

Un tēvs izteica draudus, kuri, kā Sekulem šķita, bija asinis stindzinoši.

„Ja kāds manu dēlu ievēdīs neceļos, es esmu gatavs viņu nogalināt un aizstāvēt savu ģimeni,” viņš sacīja.

Bija pagājušā gadsmita deviņdesmitie gadi, gaisā virmoja brīvība, jo bijušās sociālistiskās Dienvidslāvijas vietā bija radušās vairākas mazas valstis, tajā skaitā arī Melnkalne. Sekule un citi adventisti šo brīvību izmantoja, lai galvaspilsētā izplatītu Bībeles izpētes materiālus.

Pēc tikšanās ar dusmīgo vīru Sekule nedēļu cīnījās ar Dievu lūgšanās. Viņš bija noraizējies par to, kas varētu notikt, ja viņš turp vēlreiz atgrieztos. Viņa bailes pieauga katru dienu. Sestajā dienā Sekule nometās uz ceļiem Dieva priekšā un sacīja: „Es esmu ļoti nobijies. Nezinu, kas tagad varētu notikt. Vienīgais risinājums varētu būt šajā dzīvoklī nekad vairs neatgriezties. Tomēr es šī cilvēka dēlam esmu apsolījis viņu apciemot. Tādēļ man no Tevis ir vajadzīga īpaša aizsardzība. Lūdzu, palīdzi man.”

Nākošajā dienā Sekule atkārtoja šo lūgšanu, paņēma Bībeles izpētes materiālus un devās tos izplatīt. Pirms viņš sasniedza pirmo dzīvokli, viņam nācās iet cauri parkam, kurā klaiņoja suņu bars. Lielākais no suņiem sāka sekot Sekulem.

„Ej prom,” Sekule sunim sacīja. Suns pakāpās atpakaļ, taču pēc brīža turpināja sekot.

Kad Sekule iegāja mājā, suns palika ārā un viņu sagaidīja. Pēc tam suns turpināja doties līdz arī uz nākošo māju. Kad Sekule sasniedza dusmīgā tēva namu, suns viņam sekoja līdz arī pa kāpnēm. Šī bija pirmā reize, kad suns devās līdz pat dzīvokļa durvīm. Sekule saprata, ka Dievs viņu cenšas iedrošināt.

„Kādēļ tu baidies, suns taču tev iet līdz,” šķita, ka tā sacīja Dievs. „Es nosūtīšu eņģeli, kurš tevi sargās. Šis suns ir redzams pierādījums Manai klātbūtnei. Mana apsardzība nav acīm saredzama.”

Sekule jutās iedrošināts.

Kad Sekule kopā ar suni ieradās pie dzīvokļa durvīm, viņš atkal sunim sacīja: „Tagad ej projām!” Suns paspēra trīs soļus lejup pa kāpnēm un palūkojās uz Sekuli.

Sekule piegāja pie dzīvokļa durvīm un nospieda zvana pogu.

Durvis atvēra tas pats dusmīgais vīrs. Ieraudzījis Sekuli, viņš sāka kliegt: „Tu esi ...” Taču tad viņš ieradzīja suni un paspēra soli atpakaļ. Atvilcis elpu, viņš mierīgākā balsī sacīja: „Mans dēls ir nolēmis no Bībeles izpētes atteikties.”

Kad Sekule atstāja šo namu, suns devās projām pretējā virzienā. Turpmāk šo suni Sekule vairs nesastapa.

Pagāja aptuveni 10 gadi, un dusmīgā tēva dēls savā valstī kļuva par slavenu dziedātāju. Reiz vienā no intervijām viņš runāja par savu ticību. Viņš sacīja: „Es esmu patiess ticīgais, taču ir vairākas lietas, kurās mani uzskati atšķiras no mūsu tradicionālās reliģijas.”

Kad šos vārdus izdzirdēja Sekule, viņa sirdi pildīja prieks. Viņš zināja, ka Dievs Bībeles izpētes materiālus bija izlietojis Savam godam.

Kā veidojās šī dziedātāja dzīve, Sekule nezina. Viņš vairs Melkalnē nedzīvo un nekoncertē. Taču Sekule zina vienu – Dievs sargā tos, kuri sludina evaņģēliju.

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Sekules dzimtenē Melnkalnē uzcelt jaunu „Ceļu meklētāju” nometni, kurā bērni un jaunieši varēs mācīties par Dievu. Paldies jums, ka plānojat pienest dāsnus Trīspadsmitā sabata ziedojumus.

Daži fakti

- Viens no Eiropas vecākajiem kokiem atrodas Barā, Adrijas jūras piekrastē. Tā vecums pārsniedz 2000 gadu robežu. Senā olīvkoka apkārtmērs ir aptuveni 10 metri.
- Skadaras ezers ir lielākais Balkānu ezers, kā arī viens no lielākajiem putnu rezervātiem Eiropā. Tā ir mājvieta vairāk nekā 270 putnu sugām un ir nozīmīga migrējošo putnu pieturvieta. Apmeklētāji var aplūkot dalmācijas pelikānus, pigmeju kormorānus, stārķus, gārņus, ibisus un piekūnus.

Tiešsaistes misionārs

15.jūlijs
Nemanja

Serbija

Kad Nemanja iegāja *Instagramā*, viņš ievēroja, ka tur viņa dzimtajā serbu valodā nav atrodams neviens Septītās dienas adventistu vēstījums.

Viņš prātoja: „Kādēļ mūsu draudze šeit nav pārstāvēta, kādēļ neviens neko lietas labā nedara?”

Nākošais jautājums bija: „Kādēļ tas nevarētu būt es?”

Un Nemanja sāka tiešsaistes kalpošanas darbu. Tagad viņam ir vairāk nekā 5000 Instagram sekotāju visā pasaulē, kā arī vēl citi interesenti vairākos citos sociālajos tīklos. Nemanja publicē informāciju par adventistu ticību un pārrauga vairāk nekā 10 nelielas Bībeles nodarbību grupas *Instagramā*, kurā katrā ir pa 20 – 30 cilvēkiem. Pēdējo divu gadu laikā vismaz 10 jauni cilvēki ir kristīti. Daži pašlaik studē Adventistu seminārā Serbijas galvaspilsētā Belgradā, lai kļūtu par mācītājiem.

Kā ir būt tiešsaistes misionāram?

Tas var būt arī biedējoši, saka 25 gadus vecais Nemanja.

Kāds jauns vīrietis rakstīja, ka viņu bija apdraudējis ļauns gars. Šis gars sevi pieteica kā dievu un sacīja, ka bija nogalinājis cilvēkus.

„Vai tu vari par mani aizlūgt?” šis jaunais cilvēks jautāja Nemanjam.

Nemanja organizēja tiešsaistes lūgšanu grupu ar desmit cilvēkiem. Pēc 2 dienām jaunietis atrakstīja pateicību.

„Vakar šī gara uzbrukumi bija apsīkuši, bet šodien tie ir izbeigušies pavisam,” viņš rakstīja. Tagad šis jaunietis ir pievienojies Nemanja Bībeles studiju tiešsaistes grupai.

„Dievs viņam ir palīdzējis,” sacīja Nemanja.

Viena no Nemanja Bībeles studiju grupām, kura tika izveidota sievietēm, saņēma vēsti no Vīnē, Austrijā, dzīvojošas Tamāras. Viņa rakstīja, ka ļoti vēlas piedalīties dievkalpojumos, taču nezina, kurp doties. Viņa uzrakstīja arī Nemanjam un jautāja, kuru dievnamu izvēlēties.

„Tas ir vienkārši,” Nemanja rakstīja atbildi. „Lasiet Bībeli un lūdziet, Dievs tad pateiks, kas jādara.”

Tamāra pieklājīgi atbildēja, ka Bībeli lasa un arī lūdz Dievu.

Nemanja nosūtīja Bībeles studiju materiālus un vairākas no savām Instagram publikācijām.

„Paldies,” Tamāra atbildēja. „Tomēr atbildi tā arī neatradu.” Un viņa palīdzību lūdza trešo reizi.

Šajā reizē Nemanja atbildēja: „Es iesaku jums doties uz Septītās dienas adventistu dievnamu.”

Tamāru šī atbilde neapmierināja, un viņa izlēma doties uz citu draudzi. Taču, kad viņa tur ieradās, atrast vietu automašīnas noparkošanai viņa nespēja. Viņa vairākkārt apbraukāja dievnamu, tomēr vietu tā arī neatrada.

Tajā laikā, kamēr Tamāra Austrijā riņķoja ap dievnamu, kāda adventistu sieviete, kura dzīvoja apmēram 500 km no Bosnijas un Hercegovinas, pamanīja Tamāras palīdzības meklējumus pie Bībeles studiju grupas dalībniekiem.

„Sveika, Tamāra,” adventiste rakstīja. „Šajā dievnamā, kura adresi Vīnē es šeit pievienoju, sestdien notiks dievkalpojums.”

Tamāra bija šokēta. „Pašlaik es meklēju stāvvietu un esmu nomākta,” viņa rakstīja atbildi. „Un tieši šobrīd es saņemu šo vēsti.” Viņa sestdien aizgāja uz norādīto dievnamu un tagad jau gatavojas kristībām.

Kādu vakaru, kad Nemanja gatavojās doties pie miera, viņam prātā ienāca doma: „Tev vajadzētu aizlūgt par Aleksi.” Alekss pēc tiešsaistes Bībeles studijām bija pieņēmis patiesību, taču vēl nebija kristīts. Tad viņš grupu pameta. Viņš sacīja: „Es zinu patiesību, tomēr dzīvot pēc tās nevēlos. Gribu dzīvot savu dzīvi.”

Nemanja izlēma par viņu aizlūgt. Viņš lūdza ļoti vienkāršu lūgšanu: „Lūdzu, Dievs, aizskar viņa sirdi. Āmen.”

Nākošajā dienā Alekss rakstīja: „Paklau, man šķiet, ka manu sirdi ir skāris Svētais Gars.”

Nemanja bija pārsteigts. Tas bija tieši tas, par ko viņš bija lūdzis.

„Būtu jauki, ja viņš būtu uzrakstījis, ka vēlas atgriezties grupā. Tomēr pēc tam viņš arī atgriezās.”

Kāds cits jauns cilvēks sociālajos tīklos aktīvi iestājās pret adventistiem. Nemanja viņam aizrakstīja: „Sveiks, vai tu varētu izlasīt grāmatu „Lielā cīņa”?

„Labi, es pamēģināšu,” sekoja atbilde.

Šo grāmatu viņš izlasīja vienas dienas laikā. Nākošajā dienā viņš rakstīja: „Šķiet, ka es kļūstu adventists.”

Viņš piekrita tam, ka adventistu draudze māca patiesību. Tagad viņš gatavojas kristībām.

Nemanja ir saņēmis Septītās dienas adventistu izglītību, kura tiek atbalstīta ar Trīspadsmītā sabata ziedojumiem. Būdam pusaudzis, viņš mācījās adventistu vidusskolā Novisadā, Serbijā, kura tika atvērta ar 1997. gada Trīspadsmītā sabata ziedojumu palīdzību. Paldies jums par jūsu ziedojumiem, kuri ir ienesuši lielas izmaiņas daudzu cilvēku dzīvēs.

Misijas ziņas

- Līdz ar Dienvidslāvijas izveidošanos Pirmā pasaules kara beigās Novisadā tika nodibināta Dienvidslāvijas Savienības konference

Stūrgalvīgais semināra students

22.jūlijs
Staņislavs

Serbija

Pēc tam, kad Staņislavs pusaudža gados savu sirdi bija nodevis Jēzum, viņš savā draudzē sāka ļoti aktīvi darboties. Viņš arī runāja svētrunas, tomēr doma kļūt par mācītāju viņam prātā neienāca.

Tad draudzes mācītājs Staņislavam ieteica doties uz mēnesi ilgu pasākumu „Velti mēnesi Jēzum.”

Staņislavs tur piedalījies nevēlējās. Pasākums bija paredzēts jauniešiem, taču viņš jau gandrīz bija sasniedzis 40 gadu vecumu. Viņš skeptiski pakratīja savu kailo galvu.

„Tur būs interesanti,” mācītājs sacīja.

„Nē, es nevēlos,” Staņislavs atbildēja.

„Ja tu nevēlies turp doties savās interesēs, dari to draudzes labā,” mācītājs turpināja.

Un Staņislavs piekrita.

Staņislavam par nožēlu, viņš grupā bija vecākais. Viņš ļoti centās, lai iejustos jauniešu vidū. Tomēr mācītājs ieinteresējās tieši par viņu.

„Tev vajadzētu doties uz mūsu Adventistu semināru Belgradā,” mācītājs piedāvāja.

„Nē, es esmu pārāk vecs,” Staņislavs atbildēja. „Bez tam es gadiem ilgi neesmu gājis skolā. Man pat būs no jauna jāmācās rakstīt.”

Tomēr mācītājs spēja viņu pārliecināt. Viņš Staņislavu aicināja tik dedzīgi, ka abi pat kopā apraudājās.

„Labi,” Staņislavs beidzot sacīja. „Taču, ja iešu uz semināru, tad zaudēšu savu darbu. Man nav naudas mācībām, nav arī uzkrājumu.”

„Par to parūpēsies Dievs,” sacīja mācītājs. Staņislavs apsoltāja lūgt Dievu un gavēt un to arī darīja.

Pēkšņi lietas sāka notikt. Kad Staņislavs atstāja savu automašīnu, viņam uztriecās cits auto. Viņš nodomāja: „Lūk, varbūt tā ir zīme, ka man jādodas uz semināru.” Pēc tam viņš, spēlējot futbolu ar jauniešiem, ieskrēja kokā, savainojās un bija asinīm notašķījies. Tad viņam ienāca prātā: „Varbūt šī ir otrā zīme.”

Kad Staņislavs bija devies atpūsties ārpus telpām, kaut kas iekrita viņa acī un tā iekaisa. Viņš nodomāja: „Šī noteikti ir zīme. Man tagad vajadzētu atlaist, un tad es došos uz semināru.”

Tad Staņislavs kļuva kurls ar vienu ausi.

Viņš lūdza Dievu: „Labi, Dievs. Tā ir Tava griba. Man ir jāiet. Es nemaz negaidīšu savu atveseļošanu.”

Tajā brīdī Staņislavs juta, ka viņam kāda balss jautā: „Vai tu domā, ka tas esmu Es, kurš tev to dara?”

Un Staņislavs nodomāja: „Tiešām, pat ja Dieva griba būtu, lai es eju, Viņš, droši vien, šādi nerīkotos.”

Pēc pasākuma Staņislavs devās uz semināru. Tomēr par to, vai viņš ir piemērots mācītāja darbam, viņš pārliecināts nebija. Viņš prātoja, ka droši vien iestājpārbaudījumus neizturēs.

Tomēr eksāmenus viņš nokārtoja.

Tad Staņislavs nodomāja: „Labi, bet esmu pārliecināts, ka intervijā, kurā mani izjautās par manu dzīvi un mofīviem, man neveiksies.” Un viņš lūdza: „Dievs, lūdzu neliec man dzert šo kausu. Bet lai notiek Tavs prāts, ne mans.”

Staņislavs interviju aizvadīja nevainojami un tika uzņemts. Tomēr viņam trūka naudas mācībām. Vidusskolā viņa sekmes nebija labas, un viņš bija pārliecināts, ka neviens viņa izdevumus nesegs.

Tomēr, Staņislavam par lielu pārsteigumu, viņa konts regulāri papildinājās. Šo naudu viņš saņēma par savām tagadējām sekmēm. No kurienes nauda nāca, to Staņislavs nezināja, tomēr vienmēr tās bija pietiekami, lai segtu visus izdevumus.

Eksāmeni Staņislavam šķita īpaši biedējoši. Pirmajā kursā viņu īpaši satrauca teoloģijas eksāmens. Staņislavam vienkārši nebija laika tam sagatavoties, jo viņam palūdza paveikt gan savu, gan arī citu studentu darbu, kuri no semināra bija aizgājuši. Staņislavam izdevās apgūt vienīgi trešo daļu no visa teoloģijas materiāla.

Viņš lūdza: „Dievs, Tu zini, ka es tā nerīkojos ar nolūku. Darīju labāko, ko varēju. Man ir vajadzīga palīdzība.”

Kad Staņislavs apsēdās, lai sagatavotos atbildēt eksāmena jautājumus, viņš uzreiz saprata, ka tie visi ir no tām tēmām, kuras viņš bija apguvis! Un eksāmenu viņš nokārtoja pavisam viegli.

Šī diena Staņislava dzīvē bija pagrieziena punkts. Tagad viņš bija pārliecināts, ka viņam mācības jāturpina.

Staņislavs kļuva par vienu no pirmajiem studentiem, kuri saņēma pilnu stipendiju.

Kad kādreizējais stūrgalvīgais semināra students runāja ar misijas ziņu izdevuma pārstāvi, viņš bija tikai dažu nedēļu attālumā no šīs mācību iestādes absolvēšanas. „Reiz es biju slikts skolēns, taču tagad manas sekmes ir labas,” sacīja 41 gadu vecais students. „Dievs vienmēr darbojas. Bez Viņa es to nespētu.”

Paldies par jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kurus pienesāt pirms 3 gadiem. Tie palīdzēja atvērt jaunu dievnamu Belgradas lielākajā metro rajonā, Serbijā, kur studēja Staņislavs.

Daži fakti

- Pirmajā nosēšanās reizē uz Mēness serbi ieņēma nozīmīgu lomu. Apollo projektā piedalījās trīs serbi. Turklāt serbs Mihajlo Pipins bija viens no Nacionālās aeronautikas komitejas (NACA) dibinātājiem, kura vēlāk kļuva par NASA.

Jauns paņēmieni, kā atrast sievu

29.jūlijs
Zbigņevs

Polija

Pēc semināra absolvēšanas komunistiskajā Polijā Zbigņevs dedzīgi sāka lūgt Dievu, lai varētu atrast sievu. Viņš uzskatīja, ka labam mācītājam bija vajadzīga laba sieva.

Drīz pēc studiju pabeigšanas draudzes vadītāji Zbigņevu un duci citu absolventu nosūtīja uz Polijas dienvidaustrumiem, lai tur viņi dotos no mājas uz māju. Šis reģions atradās tālu no Zbigņeva mājām valsts ziemeļos. Jaunie cilvēki centās apmierināt iedzīvotāju vajadzības, piedāvāja kristīgo literatūru un Bībeles nodarbības.

Zbigņevs ar saviem draugiem sadalījās pa pāriem. Viņi krāsoja sienas, tīrīja mājas. Bija ļaudis, kuri nespēja noticēt, ka šo palīdzību viņi var saņemt par brīvu. Katru vakaru jaunieši vadīja Bībeles nodarbības.

Kādu dienu Zbigņevs un viņa kolēģis Jareks piekļāvēja pie mājas durvīm pilsētā Lesko. Lija stiprs lietus. Saule slēpās zem tumšiem mākoņiem, kļuva vēsi. Daudzi aizvēra savas durvis.

Vienā no mājām durvis atvēra aptuveni 40 gadus veca sieviete. „Kas jūs esat? Kādēļ piekļāvējāt?” viņa jautāja. Zbigņevs un Jareks paskaidroja, ka viņi ir kristieši un vēlas pastāstīt par Jēzu.

„Es tagad gatavojos iet dušā,” sieviete sacīja. „Es pajautāšu vīram, vai viņš vēlas ar jums aprunāties.”

Sieviete aizvēra durvis tāpat kā citi viņas kaimiņi. Zbigņevs šaubījās, vai viņa atgriezīsies. Tomēr pēc dažām minūtēm viņa parādījās atkal.

„Mans vīrs nejutās labi un runāt nevēlas,” viņa sacīja. „Bet es gan vēlētos ar jums tikties un ko vairāk uzzināt par Jēzu. Vai jūs varētu atnākt vēlreiz?”

Jaunieši piekrita. Kad viņi ieradās otrreiz, sieviete ieaicināja viņus savā viesistabā. Tur sēdēja aptuveni 10 cilvēki. Viņi visi vēlējās uzzināt, ko jaunie vīrieši stāstīs par Jēzu.

Starp klātesošajiem bija jauna sieviete vārdā Maja. Kādu laiku viņa pat bija lasījusi Bībeli. Viņa arī bija lūgusi pēc laba vīra. Lielākā daļa pilsētas jauniešu lietoja alkoholu un smēķēja, taču Maja vēlējās Dievam uzticīgu vīru, brīvu no atkarībām. Pēc šīs tikšanās Maja sacīja sievietei, kura bija viņu uzaicinājusi: „Zbigņevs būs mans vīrs!”

Drīz vien Zbigņevs Maju uzaicināja uz Bībeles nodarbībām citā pilsētā, apmēram 100 km attālumā. Viņa tur ieradās, un abi sāka sarakstīties pa pastu. Bija 1986. gads, vēl nebija ne mobilo telefonu, ne interneta.

Nākošajā gadā evaņģēlists Marks Finlejs Gdaņskā sarīkoja evaņģelizācijas sanāksmes. Zbigņevs uzaicināja Maju. Katru vakaru viņa pievienojās 1200 citiem cilvēkiem, lai pārpildītajā kinoteātrī klausītos par Jēzu. Pēdējā sanāksmē Maja nolēma savu sirdi atdot Kristum un tikt kristīta.

Tagad Zbigņevs un Maja ir precējušies jau 35 gadus, viņiem ir divas pieaugušas meitas Maja un Natale. Zbigņevs ir ne tikai mācītājs, bet arī semināra skolotājs, draudzes vadītājs, viņš regulāri uzstājas Polijas *Hope Channel* kanālā. Viņš apbrīno, kā Dievs bija atbildējis uz viņa un Majas lūgšanām pēc labiem dzīvesbiedriem.

„Mana ģimene nāca no Polijas ziemeļiem, bet mana sieva – no valsts dienvidiem,” Zbigņevs sacīja. „Bez dievišķas iejaukšanās mēs nebūtu satikušies.”

Zbigņevs atzīst, ka literatūras evaņģelizācija viņu laulībā ir nospēlējusi galveno lomu. „Es vienmēr saku jaunajiem semināra studentiem: „Jums, ejot no mājas uz māju, jābūt ļoti uzmanīgiem, jo jūs varat atrast sievu!”” saka Zbigņevs.

Paldies jums par jūsu 2017. gada Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēja izveidot televīzijas studiju Polijas *Hope Channel* raidījumu translēšanai.

Misijas ziņas

- 1888. gadā Septītās dienas adventistu darbinieki J.Laubhans un H.Škubovičs pārcēlās no Krimas uz Polijas austrumiem. Viņu trīs gadu darba rezultātā tika izveidota pirmā adventistu draudze Polijā.

Skola Bertai

5.augusts

Berta

Polija

Berta, izdzirdot, ka pirmā Septītās dienas adventistu draudzes skola tika atvērta Polijā, bija sajūsmināta.

Viņa bija augsti kvalificēta skolotāja un pašlaik meklēja darbu. Viņa labprāt vēlētos strādāt adventistu skolā. Taču radās problēma. Šī skola atradās netālu no Polijas galvaspilsētas Varšavas, tālu prom no viņas mājām Krakovā.

„Tas laikam nav mans darbs,” Berta bēdīgi nodomāja.

Tad viens no draugiem negaidīti sāka viņai stāstīt par Septītās dienas adventistu skolu.

„Varbūt tur tu varētu strādāt,” draugs sacīja.

„Nē, tas ir pārāk tālu,” Berta sacīja. Viņai šķita, ka reālāk būtu darbu meklēt tepat Krakovā.

Tad par šo adventistu skolu Bertai pastāstīja kāds cits paziņa. „Es par šo skolu dzirdēju,” viņš sacīja. „Varbūt tu vēlētos tur strādāt.”

Pēc tam, kad par šo adventistu skolu ieminējās jau otrais cilvēks, Berta sāka prātot, vai tikai Dievs nevēlas viņai dot mājienu par darbu šajā skolā.

Berta lūdza: „Dievs, kas man ir jādara? Vai man palikt Krakovā, vai arī doties uz šo skolu?”

Berta nolēma pieteikties uz abām skolotāja darba vietām. Berta atkal lūdza Dievu.

„Es iešu uz pirmo skolu, kura atbildēs uz manu pieteikumu,” viņa sacīja Dievam. „Uzskatīšu to kā Tavu gribu.”

Berta prātoja, kura skola atbildēs pirmā. Izrādījās, ka pirmā atbildēja adventistu skola. Atbildē bija sacīts: „Paldies, ka ieinteresējāties par skolotāja amatu. Lūdzu, ierodieties uz darba interviju.”

Berta sāka satraukties. Viņai bija 16 gadus vecs dēls Jēkabs. Visi viņa draugi bija Krakovā, kā arī šeit atradās arī viņa skola. Vai viņš būs gatavs pārcelties uz citu vietu? Bertai bija ļoti svarīgi, lai viņš pieņemtu viņas lēmumu atstāt mājas un doties uz citu valsts daļu.

Berta atkal lūdza Dievu.

Viņa nolēma dot Jēkabam iespēju vai nu palikt pie radnieka Krakovā, vai arī kopā ar viņu doties uz jauno mātes darba vietu.

Jēkabs ne mirkli nešaubījās.

„Māt, ļauj mums turp doties kopā,” zēns sacīja. „Es gribu būt ar tevi.”

Berta bija pārsteigta un priecīga. Šie dēla vārdi viņai bija kā pēdējais Dieva norādījums, ka Viņš vada viņas dzīves ceļu. Galu galā arī divi viņas draugi bija pēkšņi un negaidīti sākuši runāt par šo skolu. Pēc tam uz Bertas pieteikumu pirmā atsaucās adventistu skola. Un tad vēl viņas pusaugu dēls bija gatavs un priecīgs doties uz jaunajām mājām.

Berta uzsāka darbu.

Tagad Berta ir Septītās dienas adventistu pamatskolas direktore. Skola atrodas adventistu draudzes semināra teritorijā pie Varšavas. Viņa ne mirkli nešaubās, ka uz šejieni viņu bija vadījis Dievs. Jau toreiz Bertas dēls sacīja, ka viņa ir pieņēmusi pareizo lēmumu. Viņš piebilda, ka Krakovā viņam nav bijis draugu, un arī draudzes pasākumos viņš nepiedalījās. Taču tagad Jēkabam ir daudz draugu adventistu, un viņš aizrautīgi piedalās draudzes aktivitātēs.

„Māt, dodoties uz šejieni, tu pieņēmi pareizu lēmumu,” Jēkabs sacīja. „Esmu priecīgs, ka varu būt šeit.”

Berta sacīja, ka citādi rīkoties viņa vienkārši nevarēja. Uz adventistu skolu viņu bija aizvadījis Dievs, un viņa ir laimīga. „Tāpēc arī es šeit esmu,” viņa piebilda.

Paldies jums par jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri sniedz atbalstu Septītās dienas adventistu izglītības sistēmai visā pasaulē.

Misijas ziņas

- 1900. gadā Varšavā sāka sludināt vācietis H.Šmits. Tā kā viņš poļu valodu neprata, viņš gāja no mājas uz māju, lasīja uzvārdus uz durvju plāksnītēm un meklēja vācu tautības cilvēkus. Ja tādus atrada, viņš tad piekļāvēja. Tikai dažu mēnešu laikā tika izveidota pirmā vāciski runājošo draudze.

Sabata ievērošanas problēma Polijā

12.augusts

Riszards

Polija

Komunistiskajā Polijā visiem universitātes studentiem mācības notika arī sestdienās. Taču Riszards bija izņēmums. Kaut kā viņam vienmēr izdevās sabatus izbrīvēt. Tad atnāca cits pasniedzējs.

„Tev nāksies studijas pārtraukt,” sacīja Riszarda draugs. „Tagad mums būs stingrs profesors, kurš sestdienas brīvas nedos. Tev atliek tikai savākt savas mantas un doties mājās.”

Riszards par to nesatraucās.

„Nē, mājās es nedošu,” viņš sacīja. „Vispirms es lūgšu savu Kungu. Izskaidrošu Viņam situāciju un lūgšu Viņa vadību.”

Kad Riszards lūdza par satikšanos ar jauno pasniedzēju, viņa prātā ienāca divi iespējamie notikumu scenāriji. Pirmajā no tiem profesors varētu noraidīt lūgumu pēc brīvas sestdienas un sacīt: „Nav svarīgi, kam jūs ticat. Manas nodarbības jums ir jāapmeklē.” Otrajā scenārijā pasniedzēja vārdi, iespējams, būtu aptuveni šādi: „Lūdzu apsēdieties. Es vēlos jums ko teikt.”

Riszards devās pie profesora un stādījās priekšā. „Es esmu Septītās dienas adventists,” viņš teica. „Septītās dienas adventisti ir protestantu draudze. Mēs ticam Jēzum un Viņa mācekļiem. Mēs dzīvojam kā viņi. Viņiem sabats bija svēta diena, svēta tā ir arī man. Tādēļ es baidos, ka uz jūsu nodarbībām sestdienās es nevarēšu ierasties.”

Riszards klusēdams gaidīja pasniedzēja atbildi.

Profesors sacīja: „Lūdzu apsēdieties. Vispirms uzklausiet manu stāstījumu.”

Viņš pastāstīja, ka pirms vairākiem gadiem pēc doktora grāda iegūšanas bija lidojis uz ASV, lai vienu gadu pavadītu tur kā praktikants.

„Es nevienu tur nepazinu,” viņš sacīja. „Kad mana lidmašīna nolaidās, es domāju: „Kur es apmetīšos?” Man par pārsteigumu kāda ģimene lidostā mani uzrunāja un aizveda pie sevis mājās. Viņi uzaicināja mani dzīvot pie viņiem un ēst viņu ēdienu. Kad vēlējos viņiem samaksāt, viņi atteicās.”

Pie šīs ģimenes profesors nodzīvoja veselu gadu.

„Kad atgriezos Polijā, es nodomāju: „Kā es šiem ļaudīm varētu atmaksāt? Kā es varētu viņiem izteikt savu atzinību par to, ko viņi ir izdarījuši manā labā?” teica profesors. „Man nebija ne mazākās nojausmas, ko es varētu darīt. Tagad es dzirdu jūs sakām, ka esat protestants. Viņi arī bija protestanti. Sestdienas es došu jums brīvas.”

Riszards bija pārsteigts, tā bija brīnišķīga ziņa. Kas varēja iedomāties, ka Dievs pie šī pasniedzēja nosūtīs protestantu ģimeni un ka pēc gadiem šis pasniedzējs komunistiskajā Polijā dos iespēju Septītās dienas adventistam ievērot sabatu?

Riszarda draugs bija kļūdījies. Profesors tomēr viņam deva iespēju sestdienas nodarbības neapmeklēt.

Riszardam sestdienu nodarbības nekad nebija jāapmeklē. Un izlaiduma eksāmena jautājumi bija tik vienkārši, ka šķita, ka profesors bija īpaši pacenties, lai Riszards iegūtu labu atzīmi.

Patreiz Riszards Jankovskis ir Polijas Septītās dienas adventistu draudzes prezidents. Viņš nekad neaizmirst, kā Dievs studiju laikā viņam bija palīdzējis ievērot sabatu.

„Es redzēju, kā Dievs mūs vada pat tad, kad esam nonākuši šķietamā bezizejā,” viņš sacīja. „Jēzus teica, ka Viņš durvis, pa kurām jūs vienmēr varat atrast izeju no grūtām situācijām. Viņš sacīja: „Patiesi, patiesi Es jums saku: ES ESMU durvis, kas ved pie avīm. Visi, kas priekš Manis nākuši, ir zagļi un laupītāji; bet avis viņus nav klausījušas. ES ESMU durvis. Ja kāds caur Mani ieiet, tas tiks izglābts; viņš ieies un izies un atradīs ganības,” Jāņa 10:7-9”.

Paldies jums par jūsu 2017. gada Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēja izveidot televīzijas studiju Polijas kanālam *Hope Channel*. Riszards regulāri piedalās šajā pārraidēs.

Daži fakti

- Vārds „Polija” ir cēlies no cilts nosaukuma „Polanie”, kas nozīmē „cilvēki, kuri dzīvo atklātos laukos”
- Varšava Otrā pasaules kara laikā tika gandrīz pilnībā nopostīta un tika uzcelta no jauna, kā vizuālo ceļvedi izmantojot Bernardo Beloto 14. gadsimta gleznu. Tātad pilsēta šodien vairāk izskatās pēc 14. gadsimta, nevis 20. gs. pilsētas.
- Polijā uzvārdi mainās atšķirībā no dzimuma. Zēnam tiek dots uzvārds, kurš beidzas ar „-cka/ -cki”, bet meitenei – „-ski/ -ska”. Piemēram, ja jūsu tēva uzvārds ir Kovaļskis, un jūs esat meitene, jūsu uzvārds būs Kovaļska.
- Marija Kīrī, kura tiek dēvēta par modernās fizikas māti, ir dzimusi Varšavā kā Marija Sklodovska. Kopā ar savu vīru francūzi Pjēru Kīrī viņa atklāja rādiju un poloniju. Viņa bija ne tikai pirmā sieviete, kura ieguva Nobela prēmiju, bet arī pirmā un vienīgā sieviete, kura to ir ieguvusi divas reizes. Viņa ir arī viena no diviem prēmijas laureātiem, kura ieguvusi šo prēmiju divās zinātnes jomās.
- Polijas inženieris Ignācijs Lukaševičs 1853. gadā izgudroja pirmo moderno ielas lukturi. Vienā no Varšavas ielām joprojām tiek izmantotas tās pašas Lukaševica ražotās lampas.

Atbrīvot cietumniekus

19. augusts
Riszards

Polija

Kad Kristofers kopā ar sievu apmeklēja evaņģelizācijas sanākumi Polijā, viņš bija ļoti apbēdināts. Sieva viņam bija sacījusi, ka runātājs vienmēr savās uzstāšanās reizēs prezentē arī īsu video materiālu, taču šoreiz tā nenotika.

Mājās Kristofers kļiedza uz sievu un lādējās. Tas viņas pacietības kausā bija pēdējais piliens. „Rīt es aizbraucu un ņemu līdz bērnus,” viņa sacīja. „Šajā mājā no tevis neviens nav dzirdējis neko pozitīvu.”

Pirms došanās pie miera viņa līdzjūtīgi noraudzījās uz Kristoferu. „Es nekad neesmu dzirdējusi, ka tu lūdz Dievu,” viņa sacīja. „Kādēļ tu nevarētu to darīt? Vienīgi Viņš var izmanīt tavu sirdi.”

Kristofers nolādēja sievu un gāja uz gultu. Tomēr aizmigt viņš nevarēja. Vēlāk viņš piecēlās, devās uz virtuvi un sāka sarunāties ar Dievu.

„Es nezinu, vai Tu eksistē. Esmu ļoti slikts cilvēks,” viņš sacīja. „Es sāpināju savu dārgo sievu un bērnus, lietoju alkoholu. Taču tā dzīvot es nevēlos. Vai Tu varētu man palīdzēt?”

Kristofers ar Dievu sarunājās apmēram pusstundu. Taču atbildi viņš nedzirdēja.

No rīta Kristofers ar autobusu devās uz darbu. Autobusā viņš satika draugus, viņi sāka sarunāties. Vienmēr viņi lietoja rupjus izteicienus, un šī reize nebija izņēmums. Taču tagad pirmo reizi Kristoferam tas nepatika. Viņš sāka prāt, kas bija noticis.

Darbā Kristofers ar saviem kolēģiem parasti mēdza samest naudu, lai pēc darba iedzertu. Taču šoreiz Kristofers to nevēlējās. Tā vietā viņš taisnā ceļā devās mājup. „Kungs, apturi manu sievu, lai viņa neaiziet,” viņš lūdza Dievu.

Mājās sieva bija jau sapakojusi trīs somas, lai kopā ar bērniem bija gatava doties projām. „Dārgā, dod man vēl vienu iespēju,” Kristofers sacīja. „Vai mēs nevarētu sākt visu no jauna?”

Sieva apstājās. „Labi, es tev dodu pēdējos iespēju,” viņa sacīja.

Nākošajā dienā Kristofers aizgāja pie evaņģelizācijas sanāksmju sludinātāja. Smēķējot cigareti viņš sacīja: „Es vēlos tikt kristīts. Mana sieva gatavojās kristībām piektdien, un es vēlos viņai pievienoties.”

Mācītājs zināja, ka, ja viņš tagad atteiks, tad, iespējams, Kristofers vairs nevēlēsies tikt kristīts. Viņš klusi lūdza Dievu: „Kungs, ko Tu darītu, ja Kristofers Tev to lūgtu?”

„Es zinu, ka es esmu smēķētājs,” Kristofers sacīja. „Taču es apsolu, ka līdz piektdienai es smēķēšanu atmetīšu.”

Piektdien Kristofers sacīja: „Mācītāj, kopš paša rīta es neesmu smēķējis.”

Mācītājs domāja, ko darīt. Viņš prātoja par to, ko teiks citi draudzes locekļi. Beidzot viņš izvēlējās riskēt un Kristoferu kristīja kopā ar viņa sievu.

Mācītājs gaidīja, kas tagad notiks. Un ilgi jāgaida viņam nebija.

Drīz pēc kristībām Kristofers atzinās, ka jaunībā bija pārkāpis likumu un nonācis cietumā. Viņš sacīja, ka tagad vēlas liecināt jauniem vīriešiem, kuri atrodas apcietinājumā.

Mācītājs bija audzis Septītās dienas adventistu ģimenē un nekad ar cietumniekiem nebija kontaktējies. Tagad viņš nezināja, kā rīkoties.

„Neuztraucies,” Kristofers acīja. „Es varu cietuma vadībai lūgt atļauju apmeklēt ieslodzītos.”

„Labi, es iešu tev līdz,” mācītājs sacīja. Viņš klusi lūdza Dievu: „Lūdzu, palīdzi man. Kā komunicēt ar cietumniekiem es nezinu.”

Cietuma priekšnieks runāja stingri un tieši. „Jums ir viena iespēja,” viņš teica mācītājam. „Ja jūsu svētruna būs garlaicīga un kāds sacīs, lai vairs nerunājat, jūs šeit vairs neatgriezīsieties.”

Mācītājs lūdza Dievu vēl dedzīgāk. „Kungs, šis ir grūts izaicinājums,” viņš sacīja. „Lūdzu, palīdzi.”

Telpā, kurā bija paredzēta svētrunas noklausīšanās, ienāca jauni vīrieši vienādos apģērbos. Viņi izskatījās garlaikoti. Mācītājs juta, ka viņam ir jāmaina svētrunas temats.

„Draugi,” viņš iesāka, „vai jūs zināt, kādēļ es tagad esmu šeit?” Un viņš norādīja uz Kristoferu. „Tādēļ, ka šis cilvēks pusaudžu gados bija tāds kā jūs,” viņš turpināja. „Kristofer, vai tu vari iznākt?”

Kristofers piecēlās un sacīja: „Draugi, es jūs saprotu. Es nebiju tas labākais pusaudzis, esmu izdarījis dažas sliktas lietas. Reiz es mēģināju no šī cietuma izbēgt un lūk, paskatieties.” To pateicis, viņš izstiepa rokas un parādīja brūces, kuras liecināja par pašnāvības mēģinājumu. Viņš turpināja: „Taču, pateicoties Kungam, kāds manu dzīvību izglāba. Šodien esmu atnācis, lai līdzdalītu labas vēstis. Kad jūs tiksiet atbrīvoti no cietuma, jūs vai nu varēsiet turpināt savu agrāko dzīvesveidu, vai arī savu dzīvi izmainīt un dzīvot Dievam par godu. Es aicinu jūs izvēlēties Dievu.”

Pēc šīs dienas Kristofers un mācītājs šo cietumu apmeklēja vēl daudzas reizes. Viņiem pat sekoja Polijas televīzijas grupa. Ieslodzītie viņiem sacīja: „Mēs esam ļoti pateicīgi Septītās dienas adventistiem, jo viņi mūs apciemoja un atnesa Bībeli. Mums nekad agrāk tās nebija. Tagad mēs mācāmies par Jēzu, glābšanos, piedošanu un iespēju sākt jaunu dzīvi.” Šie vārdi mācītāju un Kristoferu pildīja ar prieku.

„Tas mums bija ļoti svarīgi,” sacīja mācītājs Riszards Jankovskis. „Dievs var mums dot jaunu dzīvi. Nav svarīgi, ko jūs esat izdarījis. Dievs Kristoferam deva jaunu dzīvi, un Viņš jaunu dzīvi var dot arī tev.”

Paldies par jūsu 2017. gada Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēja uzcelt televīzijas studiju Polijas kanālam *Hope Channel*. Sludinātājs, par kuru stāstīts šajā stāstā, ir Riszards Jankovskis, Polijas Septītās dienas adventistu draudzes prezidents. Viņš regulāri piedalās *Hope Channel* pārraidēs.

Pārbaudīts tēvs, pārbaudīts Dievs

26.augusts

Riszards

Polija

Tēvs ar savu pusaugu dēlu Tomasu naktī brauca pa Polijas teritoriju.

Brauciena laikā tēvs stāstīja par pārsteidzošajiem piedzīvojumiem ar Dievu, kurus viņš bija piedzīvojis ceļā.

„Kad es braucu ar savu automašīnu un tā salūzt, Dievs parasti man palīdz,” tēvs stāstīja. „Vai nu man palīgā ierodas mehāniķis, vai arī kāds apstājas, lai man palīdzētu, jeb arī mana automašīna izrādās pavisam netālu no garāžas ar mehāniķi.”

Tomass klausījās tēvā bez redzamām emocijām. Pēc kāda laika viņi apstājās pie degvielas uzpildes stacijas. Kad tēvs centās iedarbināt auto, lai dotos projām, tas neizdevās. Tagad Tomass pasmaidīja.

„Lūk, tēvs,” dēls sacīja, „tagad mums ir iespēja pārbaudīt, ko tu stāstīji. Vai Dievs patiesi tev palīdzēs?”

Tēvs devās pie uzpildes stacijas darbinieces un jautāja: „Vai šeit būtu iespējams saņemt mehāniķa palīdzību?”

„Vai jūs jokojat?” sieviete atbildēja. „Tagad pulkstenis rāda vienpadsmit vakarā. Paņemiet numuru viesnīcā un mēģiniet rīt no rīta.”

Tēvs nogrozīja galvu. „Nē,” viņš sacīja. „Man savam dēlam ir jāparāda, kā Dievs darbojas manā dzīvē.”

Tēvs izkāpa no auto un piezvanīja mehāniķim, kurš bija viņam palīdzējis pirms nedēļas.

Mehāniķis viņam paskaidroja, kas ir noticis ar automašīnu, tomēr tēvs nevarēja saprast, kā šo bojājumu novērst. Bez tam viņam arī līdzī nebija nepieciešamo instrumentu.

No auto izkāpa arī Tomass.

„Tēvs,” viņš sacīja, „šeit atrodas vairāki automehāniķi, kuri gaida rezerves daļu piegādi. Varbūt viņi varētu apskatīt auto?”

„Pasauc viņus,” tēvs sacīja.

Mehāniķi atnāca un piecu minūšu laikā salaboja auto. Tēvs bija ļoti pateicīgs.

„Tomass, redzi, kā darbojas Dievs?”, tēvs smaidot sacīja.

Tad viņš pateicās mehāniķiem, samaksāja un iedeva viņiem grāmatu par Dievu. Mehāniķi pateicās un aizgāja.

Viens no mehāniķiem tomēr palika. Viņš bija palicis aizmugurē.

„Es jūs atpazīnu,” viņš sacīja.

„Patiesi?” tēvs bija pārsteigts. „Cilvēkiem mēdz būt līdzinieki. Varbūt jūs mani esat sajaucis ar kādu citu.”

„Nē,” vīrs iebilda. „Es jūs pazīstu. Redzēju jūs Septītās dienas adventistu Liel dienām veltītajā programmā.”

Tēvs atcerējās šo programmu. Viņš tajā piedalījās kā Polijas Septītās dienas adventistu jauniešu vadītājs.

„Jā, tas biju es,” tēvs sacīja.

„Es reiz biju adventists, taču tagad vairs neesmu,” vīrs sacīja.

Tēvs viņā noraudzījās ar dziļu līdzjūtību.

„Tā nav nejaušība, ka mēs esam šeit un ka man radās problēmas ar automašīnu. Tādēļ mēs varējām satīties un aprunāties,” tēvs sacīja.

Tēvs kopā ar šo vīru pielūdza Dievu un iedeva viņam grāmatu.

Tad viņi izšķīrās.

Tēvs, kurš ir Riszards Jankovskis, nezina, kas ar šo cilvēku notika tālāk.

„Tomēr es esmu pārliecināts, ka Dievs mūs vada brīnišķā veidā,” viņš teica.

Paldies par jūsu 2017. gada Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēja uzcelt televīzijas studiju Polijas kanālam *Hope Channel*. Sludinātājs, par kuru stāstīts šajā stāstā, ir Riszards Jankovskis, Polijas Septītās dienas adventistu draudzes prezidents. Viņš regulāri piedalās *Hope Channel* pārraidēs.

Daži fakti

- Polija ir lielākā kokmateriālu eksportētāja pasaulē.
- „*Paczki*” ir poļu mīklas izstrādājums, kas veidots bumbiņās ar saldiem pildījumiem, līdzīgi kā želejveida virtulis. Daži kristieši to baudīja tā saucamajā treknajā otrdienā, lai pirms gavēņa izlietotu savas olas, pienu un sviestu.
- Nikolajs Koperniks bija poļu astronoms un matemātiķis. Viņa heliocentriskā teorija bija pirmā, kura apgalvoja, ka planētas riņķo ap sauli, nevis otrādi.

- „Pierogi” ir Polijas pelmeņu versija, un tas ir viens no Polijas atpazīstamākajiem ēdieniem visā pasaulē.

No narkotiku dīlera ...

2.septembris

Mareks

Polija

Matejs un Martins bija Mareka labākie draugi skolā. Ja izcēlās kautiņš, tad vainoti tika viņi trīs – Matejs, Martins un Mareks.

Šodien Matejs ir jau miris, Martins septiņus gadus ir pavadījis cietumā. Bet Mareks ir bijušais narkotiku dīleris, kurš Septītās dienas adventistu draudzē kalpo kā jauniešu vadītājs.

Mareks uzauga kristiešu ģimenē Polijas dienvidos. Viņa dzīve strauji izmainījās, kad 18 gadu vecumā viņu pameta draudzene. Viņš vēlējās būt miris. Divas nedēļas Mareks pavadīja mājās, viņš tikai gulēja un raudāja. Beidzot viņš izlēma lūgt Dievu.

„Dievs, es vēlos, lai viņa atgriežas,” Mareks lūdza. Taču nekas nenotika. Tad viņš lūdza: „Dievs, es vairs nevēlos pamosties, jo tas ir pārāk sāpīgi.” Arī tad nenotika nekas.

Mareks pārtrauca lūgt Dievu un kļuva ateists. Viņš sāka lietot narkotikas. Tad narkotikas sāka tirgot viņa draugs Martins un aicināja Mareku pievienoties. Mareks drīz vien kļuva par sekmīgu narkotiku tirgoni un sāka tās arī lietot. Viņš domāja: „Tas ir vareni. Tev ir daudz naudas, un tu vari visu laiku līksmoties!”

Pagāja divi gadi. Tuvojās Vecgada vakara svinības, taču Marekam nebija neviena, kurš pievienotos svinībām. Tie bija lieli svētki, jo pasaule sagaidīja 2000. gadu. Un Mareks, kurš bija sasniedzis 21 gadu vecumu, nolēma apciemot savu vecmāmiņu.

Tajā naktī mājās pie vecmāmiņas viņš raudzījās uz Jēzus attēlu. Viņš domāja: „Pat ja es neticu Dievam, tomēr Jēzus bija pavisam īsts. Viņš šeit bija. Un šogad mēs svinēsim Viņa 2000-šo dzimšanas dienu.”

Mareks sāka atcerēties, ka viņš bērnībā bija lasījis Bībeli. Viņš zināja, ka Bībelē Jēzus bija raksturots kā labs cilvēks. Un Mareks prātoja: „Jēzus bija labs. Bet vai es esmu labs?”

Tajā brīdī viņš dzirdēja balsi, kura sacīja: „Jā, tu esi labs. Tu esi tikpat labs kā es.” Līdz šai dienai Mareks nezina, kurš bija sacījis šos vārdus. Tomēr šī balss lika viņam sākt nopietni domāt par Dieva esamību.

Pēc vairākām dienām Mareks apmeklēja sievieti, kura solījās atklāt viņa nākotni. Viņa izlika kārtis un brīdināja par pasaules galu. „Šīs pasaules vēsture tuvojas noslēgumam,” viņa sacīja. „Cilvēkiem ir jālūdzas un jāatgriežas.”

Mareks bija pārsteigts un jautāja, kad pienāks pasaules gals. Sieviete sacīja, ka tieši pēc gada. Mareks viņai noticēja.

Šajā laikā Mareks sāka lasīt Bībeli, jo vēlējās uzzināt, kā viss notiks. Viņš bija domājis, ka Atklāsmes grāmata viņam sniegs atbildes, taču, lai arī viņš to izlasīja trīs reizes, tomēr neko nesaprata. Tad viņš lasīja evaņģēlijus un bija pārsteigts, ka Jēzum ir valstība, kurā ļaudis būs laimīgi un dzīvos mūžīgi. Mareks vēlējās, lai tad, kad

pasaules vēsture noslēgsies, viņš nokļūtu šajā ideālajā valstībā. Starplaikos starp izklaidēm viņš meklēja informāciju, kā šajā valstībā noļūt.

Kādu vakaru pēc ballītes viņš sēdēja automašīnā un kopā ar saviem draugiem ēda līdzīgi paņemtos ēdienus. Pa auto logu viņš ieraudzīja grāmatu veikalu ar nosaukumu „Laika zīmes”. Šis nosaukums piesaistīja viņa uzmanību. Viņš atcerējās, ka Jēzus evaņģēlijos bija runājis par laika zīmēm. Viņš nodomāja, ka šī grāmatnīca varētu viņam palīdzēt sagatavoties pasaules galam.

Nākamajā dienā Mareks devās uz grāmatnīcu un jautāja pardevējai: „Vai jums ir grāmatas par Nostradamu?”

Pārdevēja aiz letes sacīja: „Nē, taču, ja jūs interesējaties par pravietojumiem, mums ir „Lielā cīņa.”” Tā bija adventistu grāmatnīca. Mareks nopirka biezo Elenas Vaitas grāmatu.

Lasot par kristīgās draudzes ceļu, sākot no Jeruzalemes iznīcināšanas līdz Jēzus otrajai atnākšanai, Mareks bija satriekts. Viņš vēlreiz pārbaudīja Bībelē izlasīto un salīdzināja to ar tiešsaistē uzziņāto. Šķita, ka viss sakrita.

Kādu nakti, gultā lasot „Lielo cīņu,” Mareks sev jautāja: „Vai es, lasot šo grāmatu, saņemu garīgu gaismu?” Viņš bija izlasījis, ka Mārtiņš Luters gaismu bija guvis no Dieva. Tagad Mareks domāja par to, kā viņš varētu gūt gaismu.

Tajā brīdī spuldze virs viņa galvas sāka mirgot un dūkt. Tas turpinājās 10 sekundes, 15 sekundes, divdesmit. Kaut ko tādu Mareks nebija pieredzējis, un viņš kļuva nervozs.

Pēkšņi Mareks logā istabas otrajā pusē ieraudzīja savu atspulgu. Viss, ko viņš redzēja, bija sava galva un spuldze virs tās. Tieši tajā brīdī spuldze pārstāja mirgot un atkal spoži spīdēja. Marekam kļuva skaidrs, ka viņš bija saņēmis atbildi: „Jā, man patiesi ir tāda pat gaisma, kā šī spuldze virs manas galvas.”

Tā bija pirmā reize Mareka dzīvē, kad viņš izjuta Dieva mīlestību un klātbūtni. Viņš nometās ceļos un sacīja: „Dievs, ja Tu esi tāds, es vēlos Tev kalpot.”

Paldies par jūsu 2017. gada Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēja uzcelt televīzijas studiju Polijas kanālam *Hope Channel*. Sludinātājs, par kuru stāstīts šajā stāstā, ir Riszards Jankovskis, Polijas Septītās dienas adventistu draudzes prezidents. Viņš regulāri piedalās *Hope Channel* pārraidēs.

... līdz adventistu draudzes vadītājam

9.septembris
Mareks

Polija

Mareka dzīve, lasot grāmatu „Lielā cīņa”, sāka mainīties. Viņš izlēma ievērot septītās dienas sabatu. Mareks izlasīja, ka smēķēšana ir kaitīga, un nolēma to atmet.

Taču viņas tas neizdevās.

Kādu sestdienu Mareks gāja garām plakātam, kurš aicināja uz piecas dienas ilgām smēķēšanas atmešanas nodarbībām. Tās notika Septītās dienas adventistu

dievnamā. Mareks, lai arī bija izlasījis grāmatu „Lielā cīņa” un bija apmeklējis adventistu grāmatnīcu, par šo draudzi neko nebija dzirdējis.

Kad Mareks ieradās dievnamā, viņš uz draudzes ziņojuma dēļa ieraudzīja plakātu par „Lielo cīņu” un saprata, ka ir atradis pareizo vietu. Bija sestdienas pēcpusdiena un pulkstenis rādīja divi dienā. Parasti šajā laikā dievnamā cilvēku nav, taču tad tur bija sapulcējušies literatūras evaņģēlisti, un viņi Mareku uzaicināja atnākt nākošajā sabatā.

Mareks atnāca nākošajā sestdienā, un viņam prieku sagādāja svētruna par Jēzu. Viņu pārsteidza draudzes locekļu laipnība. Viņi sacīja, ka nākamajā sabatā kaimiņu pilsētā notiks jauniešu tikšanās un uzaicināja arī Mareku.

Nākošā sabata rītā Mareks adventistus gaidīja ceļa malā, lai tiktu uzņemts automašīnā. Bija karsta diena, viņš valkāja šortus un T-kreklu. Nācās gaidīt samērā ilgi. Šķita, ka adventisti viņu ir piemirsuši. Tad viņš juta, ka viņu uzrunā divas balsis. Viena no tām sacīja: „Paliec un papriecājies par jauko laiku.” Otra teica: „Gaidi, jo tev ir svarīgi doties uz šo sanākumi.”

Pēc brīža parādījās adventisti, un viņi visi kopā devās uz lielu sanākumi, kuras dalībnieku skaits sasniedza tūkstoti. Dievkalpojums Mareku pārsteidza. Katrs vārds viņam šķita nozīmīgs. Runātājs bija mācītājs no Londonas, viņš sludināja līdz pusdienas laikam. Nobeigumā viņš sacīja: „Man tagad ir jābeidz, taču es zinu, ka šeit ir kāds cilvēks, kuram ir ļoti vajadzīgs Jēzus.”

Mareks nodomāja: „Vai viņš gadījumā nerunā par mani?”

Tad mācītājs pastāstīja par sevi. Viņš bija uzaudzis reliģiozā ģimenē, taču draudzi bija pametis. Bija sācis dzert un lietot narkotikas. Draudze un pat māte bija pārtraukuši par viņu lūgt.

„Tad es satiku Jēzu,” viņš sacīja. „Viņš mani izcēla no dziļās bedres un tagad esmu šeit, lai pastāstītu par Dieva spēku. Un ka Viņš spēj izmainīt arī jūsu dzīves.”

Tad mācītājs izteica aicinājumu: „Ja jūs vēlaties, lai Jēzus izmaina jūsu dzīves, iznāciet priekšā.”

Mareks iedomājās sevi stāvam lielās auditorijas priekšā un nodrebēja.

Mācītājs turpināja un ar savu nākamo teikumu izgaisināja visas Mareka šaubas: „Nedomājiet par to, ka uz jums noraugās apkārtējie. Vienkārši iznāciet priekšā. Tas attiecas tikai uz jums un uz Dievu.”

Mareks piecēlās. Viņš vairs nevarēja nosēdēt. Kad Mareks izgāja priekšā, viņa sirds mežonīgi daudzījās. Viņam pievienojās arī citi cilvēki. Mācītājs lūdza Dievu, un Mareks pirmo reizi izprata glābšanās plānu. Viņš bija dzīvojis sliktu dzīvi, bet Jēzus tagad ieņēma viņa vietu pie krusta un Mareku atbrīvoja. Jēzus sacīja: „Tu esi brīvs. Tu vari ieņemt vietu Manā valstībā.”

Mareks sāka raudāt, un neviens viņu nevarēja apturēt. Asaras tecēja aumaļām. Taču Mareks bija prieka pilns.

Mācītājs nobeidza ar vārdiem: „Kad jūs tagad dosieties pusdienās, pastāstiet visiem, ko Jēzus jums ir darījis.”

Mareks mācītāja vārdus ņēma vērā. Pēc sanāksmes viņš, ejot pa pilsētas galveno ielu, devās no cilvēka pie cilvēka un iesaucās: „Es esmu saticis Jēzu! Viņš ir izmainījis manu dzīvi, un es būšu Viņa valstībā!”

Sākot no tās dienas, kad Jēzus bija izmainījis Mareka dzīvi, viņš ir vēlējies iesaistīties darbā, kurš maina citu cilvēku dzīves. Patreiz viņš ir Polijas adventistu draudzes jauniešu nodaļas vadītājs.

„Kalpojot kā jauniešu vadītājs, es patiesi jūtu, ka Dievs manu dzīvību ir izglābis ne tikai Viņa valstībai, bet arī pasargājis mani no fiziskas nāves,” Mareks sacīja.

Kad Mareks mācījās adventistu seminārā, viņš uzzināja, ka viņa bērnības draugs Matejs tika atrasts miris ar nazi sirdī. Viņš bija pārmērīgi lietojis narkotikas un neviens nezina, kas ar viņu bija noticis. Matejs bija tikai 23 gadus vecs. Otrs Mareka draugs Martins, kurš bija Marekam iemācījis tirgot narkotikas, nokļuva cietumā uz 7 gadiem.

Mareks apliecināja, ka Dievs viņam bija devis jaunu dzīvi.

„Es patiesi vēlos palīdzēt jauniešiem, lai viņi savu dzīves mērķi atrastu ātrāk nekā es,” viņš sacīja. „Varbūt, ka pēc tam, kad viņi būs uzklaušījuši manu stāstījumu, viņi sāks dzīvot labākas dzīves. Esmu patiesi pateicīgs Dievam. Viņš mani izglāba no visa ļaunā un deva man visu vajadzīgo. Tāpēc es Viņam esmu atdevis visu, kas man ir.”

Paldies par jūsu 2017. gada Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēja uzcelt televīzijas studiju Polijas kanālam *Hope Channel*. Sludinātājs, par kuru stāstīts šajā stāstā, ir Riszards Jankovskis, Polijas Septītās dienas adventistu draudzes prezidents. Viņš regulāri piedalās *Hope Channel* pārraidēs.

Izejas nav ...

15.septembris

Baiba

Latvija

Baibas aizraušanās bija sports. Tā dēļ viņa bija gatava uz visu. Baiba īpaši bija iemīlējusi basketbolu. Viņa mīlēja arī savus trenerus. Katru reizi, kad Baiba izgāja spēlē, viņa, lai komanda uzvarētu, darīja visu iespējamo.

Taču, kad Baiba gatavojās kristībām, viņa saprata, ka tagad basketbols būs jāatstāj. Daudzas spēles tika rīkotas sestdienās, un viņa vēlējās Dievu pagodināt, ievērojot sabatu.

Sešpadsmit gadus vecā Latvijas meitene saskārās ar ļoti grūtu uzdevumu.

Sports bija visa viņas dzīve. Un tagad viņai vajadzēja savu lēmumu par basketbola atstāšanu paziņot treneriem. Šķita, ka tas varētu būt visai sāpīgs piedzīvojums. Treneri viņai bija kā vecāki, viņi Baibas treniņos bija ieguldījuši daudz enerģijas.

Baibai sava izvēle bija jādara zināma arī komandas dalībniecēm. Viņa nebija ierindas spēlētāja, bet gan komandas kapteine. Baiba labi saprata, ka bez viņas līdzdalības komanda saskarsies ar lieliem izaicinājumiem.

Baiba lūdza: „Dievs, kā lai es viņiem visu izstāstu?”

Šķita, ka nekādu variantu nav.

Meitene nolēma, ka viņa sekojošajā sabatā nospēlēs savu pēdējo spēli.

Mača puslaikā Baiba atjēdzās, ka viņa vienatnē atrodas ģērbtuvē. Meiteni mocīja sirdsapziņa, un viņa noslīga uz ceļiem.

„Dievs, lūdzu dari kaut ko,” viņa lūdza. „Es vairs sabatos spēlēt basketbolu nevēlos. Vēlos sekot Tev. Taču es nezinu, kā to paziņot saviem treneriem. To pārdzīvot viņiem būs grūti. Es Tev apsolu, ka šī ir mana pēdējā spēle, kura notiek sabatā.”

Arī tagad šķita, ka izeja nav saredzama.

Pēc lūgšanas Baiba sāka justies slikti. Treneri veica pārbaudes un atklājās, ka viņas asinsspiediens sasniedza atzīmi 200. Baiba tika aizvesta uz slimnīcu.

Pēc veselības pārbaudes ārsts Baibai paziņoja satraucošu vēsti: „Tu esi piedzimis ar tikai vienu nieri. Basketbolu tu vairs spēlēt nevari.”

Baiba dzirdētajam nespēja noticēt. Dievs bija sagādājis izeju no šīs situācijas. Par to, ka viņai bija tikai viena niere, Baiba nebūt nebija priecīga, taču tagad viņa varēja saviem treneriem un komandas biedriem paskaidrot, kādēļ viņa pamet basketbolu.

Baiba to paziņoja treneriem, un viņi bija saprotoši.

Lai arī Baiba bija laimīga, ka Dievs bija sagatavojis viņai šādu izeju, tomēr viņa bija noskumusi, ka viņai jāatvadās no sporta, jo tas bija piepildījis visu viņas dzīvi.

Taču tad Baiba atcerējās, ka viņai bija kas labāks nekā sports. Viņai bija Jēzus.

Viņa lūdza: „Jēzu, lūdzu, dod man ko jaunu manā dzīvē, jo sportot es vairs nevaru.”

Drīz vien pēc lūgšanas draugi viņai iedeva ģitāru. Nekad iepriekš viņa to nebija spēlējusi. Baiba sāka mācīties dažus akordus. Pēc tikai vienas dienas mācīšanās viņa jau varēja nospēlēt pašas sacerētas, vienkāršas dziesmiņas. Baiba bija sajūsmīnāta! Jēzus viņu bija svētījis ar mūziķes spējām.

Patreiz Baiba ir 42 gadus veca un joprojām spēlē ģitāru. Lai arī viņa basketbolu vairs nespēlē, viņa ir noskaidrojusi, ka var nodarboties ar citiem sporta veidiem.

„Ar to, ka man ir tikai viena niere, manas sporta gaitas nebeidzas. Es joprojām varu slēpot un darīt vēl daudz ko citu,” Baiba sacīja ar platu smaidu sejā.

Šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi Latvijas cilvēkiem dos iespējas nodarboties ar sportu evaņģelizācijas programmu ietvaros. Daļa no ziedojumiem palīdzēs Latvijas galvaspilsētā Rīgā uzcelt ietekmes centru, kurā ģimenes varēs iesaistīties sporta un veselīga dzīvesveida kluba aktivitātēs. Paldies, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Misijas ziņas

- Evaņģelizācijas darbs Latvijā sākās 19. gadsimta 90-tajos gados, kad Gerhards Perks un vairāki kolportieri ieradās vairākās Baltijas pilsētās. 1895. gadā Perks iesāka evaņģelizācijas darbu Rīgā, Latvijas galvaspilsētā. 1896. gada 14. maijā L.R.Konradi šeit izveidoja draudzi ar 12 ticīgajiem.
- Draudzes straujā izaugsme Latvijā pagājušā gadsimta 30-tajos gados bija atīvas laju darbības rezultāts. Draudzē, kurā nebija pastāvīgu kalpotāju, viena paša draudzes vecākā darbība panāca 37 cilvēku kristību.
- 19. gadsimta 30-tajos gados Latvijā tika rīkotas īpašas jauniešu Bībeles nodarbības, tika izveidoti kori un orķestri. Pēc 4 gadu ilgas apmācības jaunieši piedalījās evaņģelizācijas pasākumos visā valstī. Viņi apceļoja valsti, organizēja evaņģelizācijas sanāksmes ar muzikāliem priekšnesumiem. Bez tam viņi rīkoja arī publiskas uzstāšanās, kuras deva iespējas nopelnīt līdzekļus braucienu izdevumu segšanai.

Ticība pretēji visām izredzēm

22.septembris

Armands

Latvija

Kādas 95 gadus vecas sievietes paziņojums pārsteidza Latvijas mācītāju Armandu. Paulīne viņam sacīja, ka vēlas divstāvu māju Rīgā, Latvijas galvaspilsētā, nodot Septītās dienas adventistu draudzes rīcībā. Tad viņa mācītājam iedeva ēkas īpašumtiesības dokumentus, kuri bija izdoti vēl pirms 2. Pasaules kara.

Bija 1991. gads, un tikko neatkarību atguvusī Latvija gatavojās atjaunot privātīpašumu tiesības. Latvijas varas iestādes vēlējās atdot padomju varas sagrābtos īpašumus personām, kuras spēja uzrādīt īpašumtiesību dokumentus.

Paulīnei bija šādi dokumenti. 1972. gadā mājas iespriekšējās īpašnieces pēdējās vēlēšanās bija, lai viņas nams kļūtu par adventistu dievnamu.

Armands nekad iepriekš nebija mēģinājis atgūt īpašumus, bet bija gatavs pamēģināt. „Kādēļ gan ne,” viņš nodomāja.

Kad Latvija 1940. gadā kļuva par PSRS sastāvdaļu, savu īpašumu zaudēja arī adventiste Anna. Viņai piederēja liels zemes gabals ar divām ēkām. Viena māja bija divstāvu ar diviem dzīvokļiem katrā stāvā. Otrā māja bija vienkārtīga ar trīs dzīvokļiem.

Anna no visas sirds mīlēja Dievu un Septītās dienas adventistu draudzi. Viņa ticēja, ka padomju režīms kādu dienu sabruks un ka Dievs atjaunos viņas īpašumtiesības. Anna domāja: „Kā es varētu atgūt šo īpašumu un nodot to draudzei?”

Šo savu vēlmi Anna apsprieda ar savu mācītāju, bet viņš neredzēja nekādas iespējas. „Māsiņ, tev tagad nekas vairs nepieder,” viņš sacīja. „Kā gan tu tagad varētu to nodot draudzei?”

Tāču Anna domāja, ka laiki mainīsies. Ja viņai neizdosies nodzīvot pietiekami ilgi, tad viņa sameklēs kādu, kas varētu palīdzēt. Anna uzrakstīja testamentu, kurā atstāja īpašumu savai jaunākajai draudzenei Paulīnei.

1963.gadā Anna parakstīja testamentu, īpašumu atstājot Paulīnei ar nosacījumu, ka viņa to nodos adventistu draudzei. Viņa Paulīnei atstāja arī īpašumtiesību apliecinājošos dokumentus. Testamentu bija parakstījuši advokāts un divi liecinieki, kuri bija draudzes locekļi.

Faktiski šis testaments bija dokuments bez juridiska spēka. Saskaņā ar padomju likumiem Annai nekas nepiederēja. Annas īpašums, tāpat kā citi privātīpašumi, tika to īpašniekiem atņemti. Nebija nekādu pazīmju, ka kaut kas varētu mainīties. Līdz „perestroikai” un „glastnostj” vēl bija tālu. Tomēr divi liecinieki un Anna kopā ar advokātu bija parakstījuši dokumentu, kurš apliecināja, ka Annai šis īpašums savulaik bija piederējis.

Anna nepiedzīvoja sava sapņa piepildīšanos. Viņa nomira 80 gadu vecumā 1972. gadā, gandrīz 20 gadus pirms Latvija ieguva neatkarību.

Drīz pēc Latvijas neatkarības iegūšanas 1991. gadā Paulīne apņēmas izpildīt savu solījumu Annai. Paulīnei bija jau 95 gadi. Viņa testamentu un pārējos dokumentus parādīja mācītājam Armandam. Abi liecinieki, kuri bija parakstījuši testamentu, vēl bija dzīvi un lūdza Dievu, lai Annas sapnis piepildītos.

Armands piekrita palīdzēt, un Paulīne parakstīja viņa pilnvaru, kura bija nepieciešama, lai valsts iestādēm pierādītu, ka īpašums pieder Paulīnei.

Process bija ilgs un sarežģīts. Paulīnes bērni un mazbērni, kuri nebija draudzes locekļi, uzstāja, lai īpašums paliktu ģimenes īpašumā.

Galū galā Annas sapnis īstenojās. Paulīne ieguva īpašumtiesības un īpašumu nodeva adventistu draudzei. Draudze ar pateicību pieņēma dāsno dāvanu un jauniegūtajās telpās sāka rīkot dievkalpojumus. Jaunās ēkas būvniecība tika pabeigta 2004. gadā, četrus gadus pēc tam, kad Paulīne nomira 104 gadu vecumā.

Armands šobrīd ir 76 gadus vecs un ir pensionējis. Viņš dzīvo dzīvoklī, Annas kādreizējā īpašumā. Viņam patīk stāstīt par to, kā Anna un Paulīne uz šo īpašumu raudzījās ar ticības acīm. „Šo abu māsu ticība bija pārsteidzoša,” viņš sacīja.

Anna un Paulīne ticēja Dievam. Un šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojums dos iespēju ticību līdzdalīt citiem cilvēkiem. Daļa no šiem ziedojumiem palīdzēs Latvijas galvaspilsētā Rīgā uzcelt ēku, kurā darbosies ietekmes centrs. Tajā ļaudis apgūs valodas un piedalīsies veselības kluba aktivitātēs. Paldies jums, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Misijas ziņas

- Populārākais sporta veids Latvijā ir hokejs, tam seko basketbols.
- Latvijas lielākā upe ir Daugava. To tirdzniecībai un kara vajadzībām savulaik izmantojuši vikingi, krievi un citu Eiropas valstu tautas. Daugavas kopējais garums ir 1020 km, bet valsts teritorijā tā vijas 352 kilometru garumā. Vietā, kurā šī upe ieplūst Latvijā, tās platums ir 180 m, bet pie Rīgas, jūras krastā - 750 m.
- Frīdrihs Vilhelms Ostvalds ir vienīgais latvietis, kurš ir saņēmis Nobela prēmiju. 1909. gadā viņš šo apbalvojumu saņēma par pētījumiem katalīzē un dažādu ķīmisko reakciju norisēs.

Ārpus pārdabiskā

30.septembris, Trīspadsmitais sabats
Oļegs un Svetlana

Oļegam kāzas nozīmēja ko vairāk nekā tikai iegūt dzīves draugu. Tas nozīmēja dzīvot kopā ar kādu, kuram ir pārdabiskas spējas. Par savas sievas spējām viņš uzzināja, kad viņa piedāvāja viņu atbrīvot no pastāvīgām galvassāpēm.

„Vai tu vēlies, ka es savu roku uzlieku tavai galvai?” Svetlana jautāja. Un, nesagaidījusi atbildi, viņa to arī darīja. Galvassāpes tūlīt pat pazuda.

„Jā, tas patiesi palīdzēja,” Oļegs pārsteigts iesaucās.

Pēc tam vienmēr, kad Oļegam iesāpējās galva, viņš zināja, pie kā doties. To, kā Svetlana to paveica, viņš nezināja un par to daudz nedomāja. Bija daudzas lietas, kuras viņš, dzīvojot Padomju Latvijā, nezināja. Taču vienu gan viņš zināja pavisam droši – Dieva nav. Oļegs bija uzaudzis ateistu ģimenē un Dievan neticēja.

Oļegs tomēr ticēja neredzamiem spēkiem. Svetlanai patika lasīt žurnālus par pārdabiskām lietām, un viņa tajās arī iesaistījās. Reiz, kad Oļegs remontēja automašīnu, viņa dzirdēja balsi, kura lika viņas garīgos spēkus izlietot, lai izslēgtu auto dzinēju. Pirms viņa spēja to apdomāt, dzinējs apstājās. Svetlana dzirdēja arī citas šīs balss pavēles.

Par šo mīklaino balsi Oļegs daudz nedomāja. Līdz brīdim, kad tā lika nogalināt gan viņu, gan viņu trīs bērnus. Svetlana atteicās to darīt, taču iegrimā dziļās skumjās. Trīs dienas viņa juta vēlēšanos mirt. Oļegu tas biedēja, un viņš ar bērniem

aizgāja. Svetlanas māte izsauca ātro medicīnisko palīdzību, un Svetlana tika nogādāta psihiatriskajā slimnīcā.

Kad Oļegs tikās ar psihiatru, viņš jautāja, vai viņa sieva tiks izlaista no slimnīcas.

„Es nevaru viņu paturēt, jo prātu zaudējusi viņa nav,” psihiatrs atbildēja. „Slimnīca viņai nav vajadzīga. Viņai nepieciešama baznīca.”

Oļegs bija šokēts. Vai patiesi padomju ārsts ieteica vērsties pie kristietības?

Oļegam un viņa ģimenei ar baznīcu nebija nekādu sakaru. Oļegs nezināja, ko darīt. Svetlanas māte, izmisuma mākta, savā darba vietā jautāja gados vecākai sievietei, kur varētu atrast Bībeli vai cilvēku, ar kuru varētu aprunāties par Dievu.

Sieviete bija Septītās dienas adventiste. „Protams, es zinu,” viņa sacīja. „Mans mācītājs var parunāt ar tavu meitu un iedos jums Bībeli.”

Kad Svetlana tika no slimnīcas izlaista, viņa ar Oļegu devās pie mācītāja un izskaidroja savu situāciju.

Mācītājam bija skaidrs, ka šeit darbojas ļaunie spēki. „Lūdziet, un Dievs jūs atbrīvos. Jums arī jānāk uz dievnamu,” viņš sacīja.

Svetlana un bērni sāka nākt uz dievkalpojumiem. Pēc trīs mēnešiem Svetlana tika kristīta.

Oļegs jutās atvieglots, jo sieva bija atradusi mieru. Tomēr viņš nebija pārliecināts par Dieva esamību un par to, vai viņam Dievs ir vajadzīgs. Reizēm, redzot, ka sieva ar bērniem lūdz Dievu, viņš uzjautrinājās par to. Viņš arī jautāja, kādēļ viņi katru sabatu iet uz dievnamu.

„Atnāc un paskaties,” sacīja Svetlana.

Beidzot Oļegs aizgāja, un viņam redzētais patika. Kad mācītājs piedāvāja kopā studēt Bībeli, viņš piekrita. Tad Oļegs savu sirdi atdeva Dievam un tika kristīts. Vēlāk tika kristīti arī viņu 3 bērni.

„Tagad es esmu draudzes mācītājs,” Oļegs sacīja. „Es nekad nedomāju, ka tas varētu notikt.”

Oļegs ir vairāk nekā mācītājs. Kopš 1998. gada viņš ir bijis adventistu jauniešu vadītājs, kurš darbojas „Ceļu meklētāju” klubā un rīko bērnu nometnes un citas aktivitātes. Svetlana viņam pastāvīgi palīdz. Oļegs palīdzēs īstenot šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata projektu Latvijas galvaspilsētā Rīgā – ietekmes centru, kurā „Ceļa meklētāji”, bērni un viņu ģimenes varēs piedalīties valodu apmācības nodarbībās, sporta un citās, ar kristietību saistītās aktivitātēs. Paldies par jūsu šīsdienas dāsnajiem ziedojumiem, kuri palīdzēs gan šim projektam, gan jauniešu „Ceļa meklētāju” nometnes izveidošanai Melnkalnē.